

Palle Tørnqvist's historie

Det er svært at træffe beslutninger.

Man kan ikke træffe beslutninger på andres vegne, og slet ikke for voksne mennesker man elsker, for beslutningen er deres.

I forbindelse med en ægtefælles beslutning om at lade sig implantere med cochlear implant,

står man i et dilemma.

Man elsker et menneske der ikke kan høre og er tryk ved det. Det er det kendte.

Hvad sker der, når hun kan høre igen? Man vil så gerne støtte og bakke op, men til hvad? Usikkerhed! Går det godt? Går det skidt? - hvad betyder det for vores måde at være sammen på?

Spørgsmål! Spørgsmål! Spørgsmål!

Spørgsmål der ikke kan besvares. Man er ikke fri for at være bange, ikke mindst bange for at tage ansvar. For den pårørende handler det ikke så meget om evt. komplikationer ved operation. Det handler i meget højere grad om hendes måde at være på. Vil hun blive en helt anden/ ændre sin personlighed?

Jeg var nødt til at træffe beslutning om at bakke min kone op i hendes beslutning om at få en cochlear implant. Men jeg tænkte meget på, hvordan hun ville ændre sig, og om hun kunne affinde sig med at leve i en verden med lyd på - HELE TIDEN -

Gik operationen ikke godt - d.v.s. fik hun ikke noget positivt ud af den, så ville verden ikke forandre sig FOR MIG. Men hun derimod ville få det svært, blive ked af det - det problem måtte vi sammen løse, hvis situationen opstod. Fik hun noget positivt ud af operationen ville situationen ændre sig radikalt - det måtte vi så forholde os til.

Operationen gik godt.

De første uger efter operationen var alt som det plejede, men vi så frem til

den dag, hun skulle kobles på, og vi så frem til at "miraklet" skulle ske - men der skete ikke noget "mirakel" - jo nogle små nogle som at kunne høre bilens blinklys, hunden der gøede nedenunder og lyden af ringklokken. Men ellers skulle hun efter mange års meget dårlig hørelse til at lære at genkende de forskellige lyde og sproget.

Jeg tror det er svært for de fleste at lære at genkende lydene igen, og fuld udbytte af implantatet får man nok først efter lang tid. Meget kommer stille og roligt af sig selv, men det første er hårdt, hårdt arbejde, og nogle står måske af her, og tror ikke det virker. Men det gør det !

Jeg synes vi arbejdede meget med "optræningen". Hjemme, i bilen, i sommerhuset. Hver gang der var lidt tid tilovers arbejdede vi - i månedsvis - sideløbende med at hun gik til træning hos hørepædagogen. Der var fremskridt hele tiden, og det var fantastisk at opleve forandringen. Skrivetolken blev gradvis skåret ned for til sidst helt at forsvinde. Stereoanlægget blev repareret, så hun atter kunne høre musik. En discman blev anskaffet og CD-ere bliver flittigt lånt på biblioteket for min kone har (næsten) altid musik " i hovedet". Vi er begyndt at gå til ballet, opera og koncerter med stort udbytte. Sammen med andre CI ére går hun i teatret. Når vi er i sommerhuset i Sverige "pråtar" hun med naboer, som jeg før var næsten ene om at holde kontakten til. I det hele taget er hendes verden vokset - og min kone med.

Alle mine spekulationer blev langsomt, men sikkert gjort til skamme, og tilværelsen for mig er på mange måder blevet lettere, fordi min kone ikke er så afhængig af mig på samme måde.

Det har været en stor oplevelse for mig at se forandringen, og jeg tror den har været fantastisk for hende, så det har været alt sliddet værd.

Palle Tørnqvist